

Fáysta Írók, Riporterek Közös Alkotásai
2011. október

(Alapítva: 1986.)
XVI. évfolyam 112. szám

Tanévnyitó 2011.

Szeptember 1-jén, 8 órakor megtartottuk az új tanév évnyitóját, kint az udvaron, szép napsütésben. A kb. 20 perces ünnepi műsort Parti Gábor tanár úr rendezte (szereplők voltak: Bálint György, Boros Lajos, Gaál Dániel és

Kármán

Tibor

10.b

osztályos

tanulók). A műsor elhangzása után Pletser József igazgató úr rövid igazgatói ünnepi beszédével köszöntette a megjelenteket, pár gondolatban összefoglalta az évkezdéshez kapcsolódó fontos tanácsait, majd dr. Zántó Edina igazgatóhelyettes átadta a Kecskeméthy- és Udvarhelyi-díjazottaknak a jutalmakat. Az ünnepséget a Szózat zárta, és néhány osztályfőnöki órával, valamint az azt követő, órarend szerinti közismereti, illetve szakmai órákkal megkezdődött a 2011–2012-es tanítási év.

Az idei díjazottak (a 2010–2011-es tanév szerinti „osztályba sorolás” alapján):

Udvarhelyi-díjat kapott (aktív közösségi munkájáért és kiváló tanulmányi eredményéért a 9., 10. osztályban, valamint nyelvi előkészítő esetén 11.e osztályban):

1. fokozat: Schirger Tamás (10.e)
2. fokozat: Landthaller Ede (9.b) és Göntér Ábel (10.e), egyenlő értékben megosztva
3. fokozat: Németh Imre Dávid és Erdélyi István 11.e osztályos tanulók, szintén megosztva.

Kecskeméthy-díjazottak, „A” fokozat (nagycsaládosok és jó, illetve kiváló tanulmányi eredményt értek el az előző tanév során):

1. fokozat: Löfflinger Attila (12.e)
2. fokozat: Pap Péter (10.e) és Makai Márk (11.a)
3. fokozat: Molnár Imre (9.e)

Kecskeméthy-díjazott, „B” fokozat (az idegen nyelv tanulásában kiemelkedő teljesítmény nyújtó tanulók számára nyújtható):

Gannai Ádám (10.c) és
Bánáti Tamás (13.b).

Minden diákunknak, tanárunknak és dolgozónknak sikeres, problémamentes tanévet kívánunk.

Dr. Hegedűs Andrea

Rövid pillantások a tegnapi

– pár gondolat az évnyitóról –

Most, hogy mi, diákok (és tanárok) már javában „el vagyunk havazva” a sok gonddal, a tanév újdonságaival, talán mégsem ártana, ha visszagondolnánk egy-egy nehéz este után, talán épp elalvás előtt, mi minden tartogatott és adott nekünk az elmúlt nyár. Egymásra néztünk az évnyitón, és azt mondtuk: „Hát ti sem változtatok sokat.” Valamiben viszont változhattunk: idősebbek, tapasztaltabbak lettünk, ki jobban, ki rosszban. A Himnusz után (suttogva) csupa barátnős kalandról volt szó, s míg a kilencedikesek egy részét halálra rémisztették az athéni meg középkori iskolák nevelési módszereivel és az akkori halálozási esélyekkel, mi azért belegondoltunk, és megnyugtattuk

magunkat: de jó, hogy nem olyanok és nem is lesznek olyanok a körülményeink, mint a pár száz évvel ezelőtt élt diáknak. Nem kell a távolságokkal küzdenünk és betegségekben senyednünk, mert lehetőségünk van sportolni, jól táplálkozni. Vagy nem? Ha még nem is alakult ki a helyes életrendünk, ezt ki kell harcolnunk, ismeretekre kell szert tennünk a napi pihenéstől kezdve az iskolai konfliktusokig. Aki mindebben már jó lépéseket tett meg, azt kellemes meglepetés érhet, mikor dr. Zántó Edina tanárnő kiosztotta az alapítványi jutalmakat az előző évi tanulmányokért. Kívánunk mindenkinek egy békességgel és jó eredményekkel teli évet, mind iskolai, mind családi téren.

Tófeji Vali: Szeptemberi hívogató
(elhangzott az iskolai műsorban)

Ezüstpillantással nézz vissza a nyárra!
Legszebb emlékeid tűző Nap vigyázza.
Alkonyugáron visszajárnak emlékképeid,
vitorlavászon repíti szélvész gondolataid:
Vízparti játék! Táborok tüze lobban!
Focizás, bringa! Szíved meg-megdobban....

Fáy Kristóf 13.b

Tantestületi kirándulás Dél-Csehországban

Augusztus 19-én ötnapos csehországi útra indult a tantestület egy része.

Első állomásunk az osztrák határhoz közel eső Rožmberk nad Vltavou a Moldva, azaz a Vltava forrásától nem messze. Mielőtt elértük a kisvárost, vadvízi evezősök sorával „találkoztunk”, akik kihasználták a jó időt és a Moldva adta lehetőségeket. A középkori

városrész és a folyó fölött egy sziklaszirten emelkedik a vár, mely a Rožmberk család tulajdona volt. Tovább utaztunk a folyó partján Český Krumlovba, egy „ékszerdobozba”, mely az UNESCO Kulturális Világörökség listáján szerepel. A középkorban ez a vár is a Rožmberkek tulajdonában volt, majd az Eggenbergekek, végül a Schwarzenbergekek kezére került. A várból az évszázadok során kastély lett, melyet sikerült belülről is megtekintenünk. A

kápolnán át juthattunk a reneszánsz stílusú részbe, ahol ebédlőt, cselédszobát, fogadótermet és egy igen különleges barokk színházat láthattunk. Tettünk egy kis sétát a városban is az épen megmaradt gótikus, reneszánsz, barokk épületek között, melyek jó részét sgraffito technikával díszítették. Akinek szerencséje volt, a várárokban lakó medvéket is megleshette. Utolsó állomásunk ezen a napon a lipnoi víztározó partján fekvő szállásunk volt.

Második napunkat egy kis sétával indítottuk České Budějovicében, mely szintén a Moldva partján fekszik – egyébként a folyó szinte végigkísérte utunkat. A főtéren a XVIII. században épült háromtornyú városházát, a Sámson szökőkutat nézhettük meg, majd a város egyik jelképét, a kb. 70 méter magas Fekete tornyot, melyet a lelkesebbek meg is másztak. Ami általában a város nevére jut az embernek – a Budweiser sörgyár. Egy kis sörgyári túrán és kóstoláson estünk túl. Érdekes volt

bepillantani a sörgyártás rejtelseibe onnan kezdve, hogy artézi víz az alapja egészen a pasztörizálásig, illetve a kóstolásig. Óriási tartályokban készül a különböző minőségű sör, akár szeszfokát, akár színét (világos, barna) tekintve.

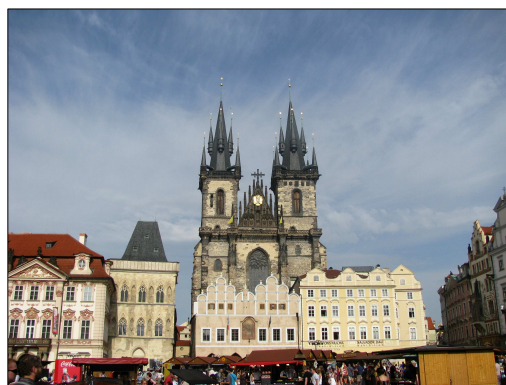
Következő állomásunk a Hluboka kastély, melyet a középkor óta többször átépítettek, végül a XIX. század közepén szintén a

Schwarzenberg család tulajdonában érte el mai, Tudor stílusú, soktornyú, csipkés formáját (a windsori kastély volt a minta). Mellette kialakítottak egy gyönyörű angolparkot kis tóval. A kastély mesés szép termeiben korabeli bútorokat (pl. intarziásakat), velencei csillárokat, hosszú évekig faragott tükörkereteket, belga faliszőnyegeket, kandallókat, fegyvereket, értékes könyvtárat nézhettünk meg. Volt olyan szoba,

melynek „tapétája” bőrből készült. Utunkat a husziták központján, Táboron keresztül folytattuk Prágába.

Harmadik napunkat teljesen Prágának szenteltük, de sajnos így is sok minden kimaradt a látnivalókból. Óriási sétát tettünk idegenvezetőnkkel a belvárosban. Megnéztük a Hradzsint (várát, a köztársasági elnök székhelyét), láttunk őrségváltást, a Szent Vitus székesegyházat (Nepomuki Szent János ezüst síremlékét, Báthory Zsigmond sírját, Jeruzsálemből hozott kb. 2 méteres gyertyatartót, fordítottan készült magyar címert

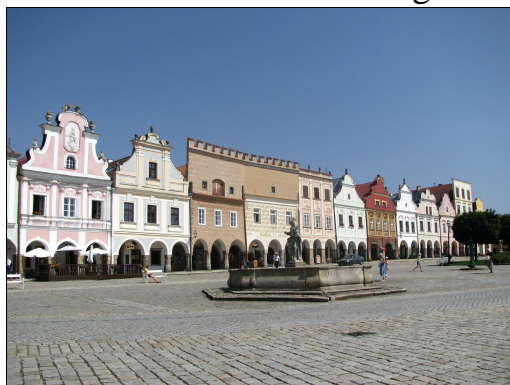
– felcserélték a bal és jobb oldalt stb.), a Szent György templomot, II. Ulászló tróntermét, a koronázási ékszereket, azt az ablakot, ahol 1618-ban a csehek kidobták a Habsburg hivatalnokokat, az Arany utcácskát, a Károly hidat, az Orjolt a harangjátékkal (régí városháza).

Negyedik napunk túrázással telt. Először Kost várát (Hrad Kost) jártuk körbe, mely Csehország egyik legépebben megmaradt vára. Majd eljutottunk Rumcájsz, Manka és Csibészke városába, Jičínbe, ahol a lábas házakkal körülvett főtéren sétáltunk egy kicsit. A nap fénypontja a Cseh Paradicsomban, a prachovi porladó sziklák között tett túra volt. Meredek, keskeny lépcsőkön, szűk szurdokban kellett fel-le

mászunk a „kellemes” melegben. De azt hiszem, az élmény minden fáradságot megért. Este pedig következhetett a jól megérdemelt jutalom: kétórás hajóutat tettünk a Moldván a kivilágított Prágában. Ráadásul sikerült úgy mennünk, hogy megfigyelhettük a zsilipezés fortélyait.

Utolsó napunk már hazafelé vezetett. Megálltunk Kutna Horában, ahol két különleges templomot lehetett megtekinteni. Az egyik a Csontkápolna volt, melyet felszámolt sírokban talált csontokkal díszítettek. Ez azt jelentette, hogy minden emberi csontokból készült: a csillártól kezdve az oltárig. A másik templomot pedig a bányászok és a tűzoltók védőszentjének, Borbálának a tiszteletére emelték. A neogótikus templom és a

jezsuita kolostor mellől gyönyörű kilátás nyílt a kisvárosra. Csehországi utunk befejezéseként a szintén világörökség részeként számon tartott Telčet nézhettük meg. A főteret minden oldalról lábasházak sokasága veszi körül, melyeknek formája igen eltérő (például van olyan, mely velencei reneszánsz stílusú), ráadásul a szivárvány minden színében pompáznak. A kastélyba sajnos nem volt időnk bemenni, de

sétálni lehetett a reneszánsz kastélykertben és a kastélyparkban, templomtoronyba felmászni, illetve láthattuk rácsok mögül a Mindenszentek kápolnáját, a kápolnában pedig Zakariaš Hradec és felesége sírját.

A kirándulásért köszönettel tartozunk Pletser József igazgatónak, Szalai László igazgatóhelyettesnek és a Boci Travelnek.

Dr. Zántó Edina

Tisza-túra

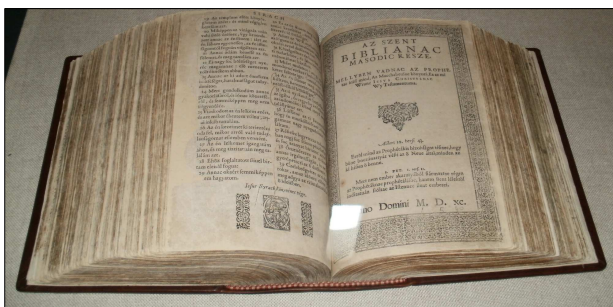
Az iskola több éves múltra visszatekintő vízitúráját ebben az évben július 1–14 között rendezték. Az idei útiterv szerint a túra a Hernádon, a Sajón és a Tiszán haladt.

Én személy szerint nagy izgalommal készülődtem a táborra, hiszen leendő kilencedikesként új iskolában, számomra még ismeretlen emberekkel készültem eltölteni két hetet.

Hideg péntek délután indultunk az iskola elől busszal Hidasnémeti felé, ahol táborot vertünk, majd megkaptuk az első evezős leckét, ami csak először tűnt könnyűnek. Másnap megtudtuk, hogy bizony nem mindig olyan egyszerű ez az evezés, mint hittük. 2 személyes csapatmunka!

Első nap, látván a programtervet, korán a hálósákokba bújtunk, hiszen tudtuk, hogy reggel igen korán van ébresztő. Reggelizés után kíváncsian indultunk a

Hernád folyón lefelé. A vízen már az első nap is akadtak meglepetések, például az a híd, ahol igencsak keskeny átjárás volt a hajók részére vagy az a nagy kidőlt fa, amelyet szinte meg kellett „mászunk” a vízen. Megéhezve érkezünk Vizsolyba, ahol ebéd után megnéztük a híres Vizsolyi Bibliát.

Ezután folytattuk utunkat az aznapi táborhelyünk felé, ahol Huszti Tibor tanár úr és az ügyeletes csapat melegeztetett bennünket a táborúzzal és finom vacsorával várt minket, aminek nagyon örültünk, hiszen mindenki átfagyott a júliushoz képest hideg időben.

Szerencsénkre azonban napról-napra melegedni kezdett az idő, és így már sokkal jobban élveztük a vízitúrát. Főleg, hogy az izomlástól sajgó karom is kezdett egy kicsit javulni! :))

Gyönyörű helyeken eveztünk, és sok híres várat, emlékművet, erőművet látogattunk meg. Ezek közül kiemelném

a Boldogkői-várat, az Ónodi várat, a Muhi-emlékművet és a Kiskörei erőművet.

Láttuk a Hernád, a Sajó, majd legvégül a Tisza kanyarulatait és izgalmas élővilágát.

De nemcsak a sport, hanem a szórakozás is a túra része volt, pl. amikor a Sajón vízi csata tört ki, vagy amikor az „öregfiúk” körbekerítették egy-egy hajót, és frissítő zuhanyban részesítették a gyanútlan kenusokat.

Számomra azonban mégiscsak az avatás napja volt a legizgalmasabb. Aznap az újoncoknak (azaz cipóknak) este 5 óráig a strandon kellett maradni. Ezalatt Huszti Tibor és Bakó András tanár úr irányításával a többiek előkészítették az avatást. Sorba állítottak minket, és véletlenszerűen kiválasztottak 3-3 embert. Egyiküknek a Tiszán felfelé kellett kb. 30 métert úszni, a másiknak egy kis öbölben kellett kormányozni, ami – én már tudom – nem könnyű! A

harmadiknak pedig Huszti tanár úr tett fel olyan kérdéseket, amelyek már előzőleg elhangzottak és feleltek is rá, így aki figyelt, tudta a választ. Ha valamelyik próbatétel nem sikerült hibátlanul, akkor egy előre kiásott, vízzel teli gödörben áthúzták a pácienszt, de azelőtt még jól megtömték csalánnal és sárral. Miután teljesítettük a feladatot, innunk kellett egy pohár „Tisza-vizet”, ami egy turmix volt a táborban fellelhető összes ehető-íható alapanyagból. Ezután a „pezsgős fürdő” következett, melyet a Tisza hús vizével mostak le rólunk. A

tábornak volt egy újraavatandó résztvevője is, nem más, mint Bakó András tanár úr. Az öregdiákok őt is felavatták a vízzel teli gödörben. A nagy nap ünnepi vacsorával zárult egy helyi étteremben.

Szolnokról indultunk haza fáradtan, szomorúan (hogy már vége is a kalandnak), de élményekkel gazdagon. Nagyon jól éreztem magam, és remélem, jövőre is részt vehetek majd ezen a túrán.

Fenyvesi Gábor 9.b

OTP tábor

Lehetőséget kaptunk rá, hogy augusztusban, a nyár végén egy, az OTP Fáy András Alapítvány által szervezett táborban részt vehessünk. E-mailben kaptunk tájékoztatót az indulásról. Összevontak minket egy másik iskolával, a miskolci Fáy András Közgazdasági Szakközépiskolával. Ebben az volt az érdekes, hogy a miskolci iskolából csak lányokat, míg a mi iskolánkból – akaratlanul is – csak fiúkat

hoztak. A tábor Balatonfüreden volt, ahova kis buszunkkal hamar leértünk.

Kis faházakban szállásoltak el minket, egy házban jellemzően 5-6 fő lakott. Kaptunk pólókat, táskát, és még egy napszemüveget is. Unatkozni nem hagytak minket; letették bőröndjeinket, és már indultunk is vacsorázni, a Balatonfüredi Yacht Klub (BYC) éttermébe. A vacsora utáni program társasjáték volt. Óriási, fél ember méretű bábukkal játszottunk több négyzetméteres pályán. A játék nagy előnye volt, hogy a lányokkal összeismerkedtünk. A játéknak 9 óra körül szakadt vége, utána minden este elmaradhatatlan szórakozás következett: a pókerparti. Ez már zártkörűen működött, bár 11 órakor vasvillával próbálták minket az ágyba hajtani.

Este természetesen nem sok alvás volt (hála kedves osztálytársunknak, aki a párnacsatát továbbfejlesztette, és a komplett ágyneműjével hajigált minket), másnap ezért igencsak fáradtak voltunk. Reggeli után mentünk a

BYC területére, ahol két csoportra osztottak minket: egyik csoport közgazdaságtant hallgatott, a másik a vitorlázás szabályaival ismerkedhetett meg. Ebéd után cserélt a két csoport, ezzel el is ment az egész nap. Egy csocsóasztal is volt a klub területén, amikor kis szabadidőket kaptunk a foglalkozások között, itt pihentünk. Este hamar elaludtunk.

A harmadik nap reggel az egyik csoport már mehetett is ki vitorlázni, kis 2–3 személyes vitorlásokban, a másik csoportot kalandparkba vitték. Fákra magasan drótkötelek voltak kifeszítve, ezeken kellett tréningezni. Ebéd után csocsómeccs, majd csapatcsere, ekkor végre mi is kimehettünk a vízre. Szelünk, ha nem is erős, de legalább volt, hamar ráéztünk a vitorla beállítására. A fiúkban egyből versenyszellem

ébredt, a lányok inkább csak napoztak (kifejezett élvezet volt a másik szelét elvenni, tehát a vitorlást a másik vitorlás és a szél közé beállítani, vagy a szembe jövő hajón sütkérező embereket fröcskölni). Vacsora után elmentünk strandolni, este a várost is megnéztük.

Negyedik nap is két csoportra voltunk osztva; egyik csoport mehetett ki vitorlázni, másik csoport „csoportorientációs tréningen” (még leírni is rossz volt) vehetett részt, ahol megtudtuk, kik is vagyunk igazából... Ebéd után a szokásos csocsómeccs, majd csere. Este ismét a társasjátékkal játszottunk, utána póker, majd alvás.

Ötödik nap beborult az ég, vihar volt, nem tudtunk menni vitorlázni, ezért elméleti oktatófilmet néztünk reggel, valamint délután

elmentünk városnézésre. Kaptunk egy űrlapot különböző titokzatos kérdésekkel, melyek megoldásához az egész várost be kellett barangolnunk. Este póker, majd alvás.

Hatodik nap gyönyörű, igazi meleg nyári napra ébredtünk. A fél csoport strandolni mehetett, másik „vitorlázni”. (a kis hajóinkat elvitték, egy nagy vitorlással mentünk ki, de a vitorlát fel se húztuk, olyan szélcsend volt...). A hajókázás után bepakoltunk a buszba, és szomorúan hagytuk el a tábor... nagyon sok kedves emlék fűzött minket Balatonfüredhez.

A táborban nagyon jól éreztük magunkat, a lányokkal még most is tartjuk a kapcsolatot.

Reméljük lesz még ilyen alkalom, hogy elmehetünk vitorlázni.

Erdélyi István (12.e): **Füredi vitorlástábor**

Augusztus elején lehetőségünk nyílt több iskolatársunkkal együtt az OTP Fáy András Alapítvány szervezésében eljutni egy vitorlástáborba Balatonfüredre. A programban a miskolci Fáy is részt vett, innen kaptuk a csapat lányrészét. A busszal történt utazás során nagy nehézségek árán, de végül odajutottunk.

Megkaptuk a szeretetsomagunkat, amiben rengeteg hasznos dolog volt, pólók, napvédő-felszerelés stb.

Eligazítás után elfoglaltuk a faházakban levő szállásainkat. Érkezésünk estéjén csak oktatóinkkal ismerkedtünk meg. A szokásos első napi ismerkedés megtörténte után lefeküdtünk, mert tudtuk, másnap szükségünk lesz a fejünkre abból az okból kifolyólag is, hogy az OTP szervezett némi agytágítást is, ami összességében nem volt hiábavaló. A vitorlás és közgazdasági okítás közben ebédeltünk egy jót, este szintén

finomat vacsoráztunk a hajóklub vendéglátóegységében. Este újra nagy alvás volt egy kis kártyázás után. Reggel kicsit fáradtan, a nem megszokott időpontban való kelés miatt, kissé fásultan fogyasztottuk az ízletes reggelink. Ezen a napon már a vitorlás kezelésével ismerkedtünk meg, és vitorlás KRESZ-t is tanultunk. Programunkat feldobtuk egy kis esti korzózással, aztán indulás haza. A következő napon már saját magunk irányítottuk hajóinkat.

A kisebb vitorlások után nagyobb hajókkal is volt lehetőségünk menni. Mindössze egyszer volt annyira rossz időnk, hogy nem tudtunk vízre szállni, de ekkor is szerveztek programot. Oktatóvideókat néztünk, és újabb pályaválasztási orientáción vettünk részt, majd a délutánunk szabad volt. Volt városismereti játék is, amelyben Balatonfüred egyes helyeit kellett felkeresni és feladatokat megoldani, amit csapatunk sikeresen teljesítve meg is nyert. Az utolsó estén kicsit több időt kaptunk, hogy megtarthassuk saját búcsúesténket. Másnap gyors vitorlázás után az előző napi tihanyi kalandparktól elfáradva felszálltunk a buszunkra, és hazafele vettük az irányt. A búcsúzkodás nem volt könnyes, de abban megegyeztünk, hogy kellemes napokat töltöttünk el együtt.

Nyári ösztöndíj Frankfurtban

Augusztusban lehetőség adódott egy német nyelvi ösztöndíj megpályázására, ami három hetes frankfurti kint tartózkodást jelentett. Ehhez csupán egy 3 oldalas fogalmazást kellett írnom még júniusban arról, mit szeretnék ott majd csinálni, és hogy mit tudok egyáltalán Frankfurtról. Szőcs Anikó tanárnő a fogalmazás szebbé tételében sokat segített. Pár héttel később írtak a Goethe Intézetből, hogy az én fogalmazásomat és még három másikat kiválasztották, és szeretnék személyesen is találkozni velem. Szerencsére nem teljesítettem olyan borzalmasan, ugyanis kiválasztottak engem és még valakit a négy ember közül. Mindenekelőtt fel kellett vennem a családdal a kapcsolatot, akiknél természetesen a másik ösztöndíjossal együtt az elkövetkezendő három hét alatt lakni fogok. Természetesen repülővel mentünk, így csekély másfél óra múlva már landoltunk is. Miután a csomagokat átvettük, megkerestük a családokat. Az én vendéglátó családom egy papírlapot szorongatott a kezében, melyen tört magyarsággal ez állt: "Udvozlunk, Levente Vamos!". Ezután rögtön hazamentünk. Az autópályán félve tekintettem a sebességmérőre, ami már 200 felett járt. Ennek ellenére simán megérkeztünk, utána rögtön ki is pakoltam. A szobám ablakából az egész városra ráláttam, hisz 3 emelettel magasabb volt a környék többi épületénél az, amelyikben laktunk. Rögtön tudtam, hogy nem lesz olyan rossz ez a három hét. A hétköznapok mindig szinte ugyanolyanok voltak: a délelőttöm napi négy német órával telt, ami kétszer másfél óra volt egy hosszú, félórás szünettel. Lehet, hogy szörnyen hangzik az a másfél óra, de egyáltalán nem volt az, hiszen itt nem az iskolában bevett szokást kell érteni a tanítás alatt, hanem egy interaktív nyelvtanulást, aminek során sokkal szívesebben figyel oda az ember. Ez alatt a napi kétszer másfél óra alatt minden csak németül hangzott el, és a szavakat nem fordították le magyarra, hanem németül írták körül. A délutáni program előtt jött az ebéd, aminek során napról napra több és több új specialitást kóstoltam meg, például a frankfurti zöld szósz. A programok során felfedeztük a város főbb nevezetességeit, és azokba az intézményekbe is ellátogattunk, amelyek mindezt támogatták: az UBS svájci bankot, a politechnikai intézetet, valamint persze a polgármesterrel is találkoztunk, aki a várost képviselte. Mindezt változatosan elosztva. Néha voltak esti programok is. Egyszer elmentünk moziba, és egyszer színházba is, melyet sajnos elmosott az eső, lévén hogy a szabadban volt. A többiek, akik ezen a tanfolyamon részt vettek, a világ különböző pontjairól érkeztek: Franciaországból, Angliából, Kanadából, Dubaiból, Kínából, sőt még Nicaraguából is, ezzel is kényszerítve minket arra, hogy németül beszéljünk egymással. Rengeteg barátság és levelező kapcsolat jött létre így, és sokukkal tartom a kapcsolatot még ma is. Így utószóként még szeretnék köszönetet mondani Szőcs Anikó némettanárnőnek, a vendéglátó családomnak, akik ez alatt a három hét alatt szállást biztosítottak, és mindazoknak, akiknek a segítsége nélkül nem jöhetett volna létre ez a nyári kurzus.

Sommerstipendium in Frankfurt

Im August hatte ich eine Möglichkeit, in Frankfurt drei Wochen mit der Goethe Institut verbringen zu können. Dazu musste ich einen 3 Seiten lang Aufsatz über Frankfurt noch im Juni schreiben. Frau Szócs hat mir viel geholfen, dass der Aufsatz gut wird. Ich habe das geschrieben, dann wurde ich aus der Goethe-Institut gerufen, dass ich an einer mündlichen „Prüfung“ teilnehme.

Zum Glück war die Unterhaltung gut, deshalb konnte ich an diesem Stipendium teilnehmen. Vor allem musste ich den Kontakt mit meiner Gastfamilie aufzunehmen, und mit der anderen Stipendiat.

Wir sind mit Flugzeug geflogen. Das war interessant, weil ich vorher nicht geflogen bin. Der Frankfurter Flughafen ist sehr-sehr größer als der Budapester. Ich hab' meine Gastfamilie leicht gefunden, dann sind wir sofort nach Hause gefahren. Die Familie war sehr nett. In diesen drei Wochen habe ich alle deutschen Spezialitäten probiert, wie z.B.: Frankfurter grüne Soße. Ich habe nicht gewusst, was ich gegessen habe, aber das war fein.

Die Alltage waren immer fast genauso. Am Vormittag musste ich vier Stunden Deutsch lernen, und am Nachmittag hatten wir kulturelle Programme, und wir haben Spaß gemacht. Der Unterricht war sehr toll und interaktiv. Wir haben viel Neues gelernt. Die Lehrer unterrichteten nur auf deutsch natürlich, deshalb mussten wir immer und immer auf deutsch sprechen und uns unterhalten.

Wir haben die Unterstützern besucht, die diese Stipendium unterstützen. Die UBS schweizerisch Bank, Polytechnische Institut und so weiter...

Die kulturellen Programme waren sehr toll. Wir haben fast ganzes Frankfurt kennen gelernt. Wir haben die Römer besucht, dort haben wir uns mit dem Bürgermeister getroffen. Wir haben einmal ein Kino und einmal ein Theater besucht. Das Theater war gut, aber es regnete, deshalb mussten wir nach Hause gehen.

Die Kinder waren sehr lustig. Sie kamen aus vielen Ländern, Nicaragua, China, Japan, England usw. Ich habe viele Freundschaften geschlossen, und ich halte jetzt auch den Kontakt.

In diesen 3 Wochen habe ich viel Neues gelernt. Ich freue mich darüber, dass ich an diesem Stipendium teilnehmen konnte. Vielen Dank für meine Deutschlehrerin: Anikó Szócs, Meine Gastfamilie und alle, die diesen Sommerkurs organisiert hatten.

Geschrieben von Levente Vámos 10.e

(Szorgalmi feladat németeseknek – Szócs Anikó tanárnő ajánlásával: a német és a magyar verzió között megtalálni az eltéréseket.)

FÁYSTÁK ANYANYELVI BARANGOLÁSAI – ÖTÖDSZÖR...

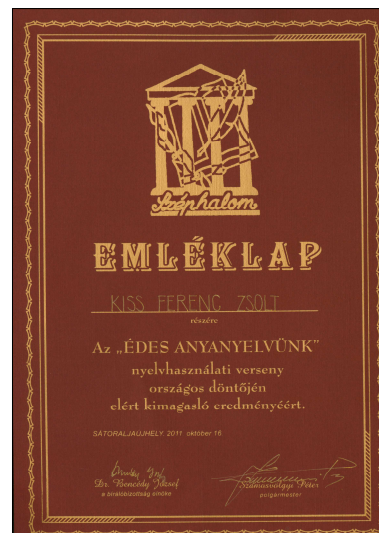
Gondolatok egy verseny margójára

Évről évre megrendezzük iskolánkban az „Édes anyanyelvünk” nyelvhasználati verseny helyi válogatóját. Kilencedik éve tanítok a Fáyban, ennek a versenynek a szervezését a magaménak tudom. Eddig nyolcszor selejteztünk, és minden szeptemberben 2-2 tanulót küldtünk a budapesti fordulóba. Büszkén számolhatok be arról, hogy 2006 óta ötször jutottak tovább tanulóink a sátoraljaújhelyi országos döntőbe, ahol magyarországi és határon túli ifjú nyelvtehetségek kb. százötvenen mérik össze írásbeli és szóbeli képességeiket. Az anyanyelvi ismeretek rangos megmérettetésének helyszínén 2009-ben és idén két-két tanulónk is képviselte iskolánkat. Úgy gondolom, nem kis teljesítmény egy műszaki szakközépiskola autók iránt elkötelezett diákjai részéről, hogy meg tudják állni a helyüket egy igen komoly és összetett humán versenyen is. Idén Kiss Ferenc Zsolt 13. e osztályos tanuló – már másodszor!! – és Vámos Levente 10. e osztályos diákunk vehetett részt október 14-15-16-án a Sátoraljaújhelyen megrendezett országos döntőben.

Szeretem ezt a versenyt. Örömmel állítom össze a feladatlapot az iskolai válogatóra. Azért örülök, mert igen magas minden évben a részvételi arány. Több mint harmincan szoktak jelentkezni az egyáltalán nem könnyű versenyre. Nem könnyű, mert a nyelvtan sem könnyű, és sajnos nem is népszerű. A leíró nyelvtani feladatok szófaji

ismeretekre, toldalékfelismerésre, mondatelemzésre irányulnak, de ezeken túl az általános nyelvi műveltségről is számot kell adni: szómagyarázatok, szólások, közmondások ismerete, idegen szavak jelentése, szinonimák, szójelentések közötti kapcsolatok, különbségek felismerése. Véleményt kell tudni nyilvánítani nyelvi és magatartáskultúráról, levelet kell fogalmazni adott témáról megadott stílusban. S talán legnehezebb a szóbeli forduló, a háromperces beszédmű megalkotása és szabad előadása előre ismeretlen témák kapcsán.

Büszkén elmondhatom, hogy tanítványaim a verseny rangjához méltóan szerepeltek Sátoraljaújhelyen mind ismereteiket, mind hozzáállásukat figyelembe véve. Az írásbeli és a szóbeli fordulón, valamint az ünnepi rendezvényeken egyaránt megadták a tiszteletet az esemény súlyának, a versenyszellemnek, az anyanyelv

fontosságának. Mindketten kiváló teljesítményükért elismerő oklevélben részesültek. Szívből gratulálok! Biztos vagyok abban, hogy mindketten ismeretekben, élményekben és baráti kapcsolatokban is gazdagodtak. Magyartanárként nem tudom kihagyni azt az információt, hogy idén november

13-án először meg fogjuk ünnepelni A magyar nyelv napját. 1844-ben ezen a napon iktatták törvénybe azt, hogy a magyar nyelv a hivatalos államnyelv. Vigyázzunk rá, mert sajnos napjainkban is sok veszély fenyegeti. Ezt ti tudjátok a legjobban!

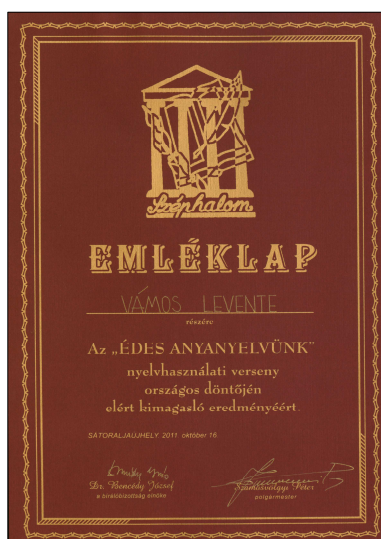
Hegedűs Judit magyartanárné

Édes anyanyelvünk

Számomra meglepetés volt az, amikor Hegedűs Judit tanárnő közölte, én is indulhatok az Édes Anyanyelvünk nyelvhasználati verseny budapesti fordulóján. És még nagyobb öröm volt az, hogy az országos döntőn is részt vehetek.

Az út Sátoraljaújhelyig, az ország másik végéig eléggé hosszú és kimerítő volt. Az elvben 4 órás út, amit a balesetek és terelések több mint 5 órára nyújtottak.

Érkezésünk másnapján az írásbeli részét teljesítettük a versenynek, mely során a nyelvhasználati verseny kifejezés nagyon jól illett rá, hiszen a feladatok minden ismeretre kiterjedtek, ami előfordul a magyar nyelvben.

A négy nap alatt szerencsére nemcsak a versennyel voltunk elfoglalva, hanem számos kulturális programot szervezték nekünk. Részt vettünk egy színházi előadáson, és a város polgármesterének köszöntőjét is lehetőségünk volt meghallgatni. Sajnos Schmitt Pál köztársasági elnök nem tudott eljönni, de beszédét képviselője felolvasta nekünk. Meglátogattuk az ország leghosszabb bobbályáját, a Magyar Nyelv Múzeumát. Megkoszorúztuk Kazinczy szobrát, és több versét is felolvasták. A harmadik napon a reggeli után azonnal átmentünk a városházára, és ott megkezdődött a szóbeli forduló, majd délután az írásbeli feladatok értékelése. Az estét pedig egy kellemes színdarabbal zártuk. Utolsó nap

a hideggel dacolva végighallgattuk az eredményhirdetést, és mindezek után külön busszal visszamentünk a vasútállomásra, ahol már várt minket a pesti gyorsvonat.

Összességében én nagyon élveztem ezt a négy napos kis kirándulást, hála a társaságnak és a jól szervezett programoknak. Örültem, hogy itt lehettem, és remélem, jövőre is lesz lehetőségem erre.

Vámos Levente 10.e

Másodszor Sátoraljaújhelyen

Idén is kijutottam az Édes anyanyelvünk nyelvhasználati verseny országos döntőjébe, immáron másodjára. A verseny programja nem változott a múlt évihez képest. Csütörtökön volt a beköltözés napja, majd pénteken egy megnyitó ünnepség után került sor a verseny írásbeli részére. Onnan ebéd után kalandparkba, illetve a

Magyar Nyelv Múzeumába látogattunk. Én mindkettő programot élveztem, a múzeumban sok érdekes információ volt nyelvünkkel kapcsolatban. Este a magyar nyelv értékéről, fontosságáról szóló műsort nézhettünk meg a város színházában. Szombaton volt a verseny szóbeli fordulója, amit kisebb-nagyobb problémákkal, de én úgy érzem, sikeresen zártam. A délután folyamán sor került a verseny mindkét fordulójának kiértékelésére, ahol felismertem egy-két hibám, de így is jobban teljesítettem, mint tavaly. Este néptáncbemutatót tekinthettünk meg a színházban, majd visszatérve a szállásra, a jól összekovácsolódott társasággal búcsúestet tartottunk. Nagyon jól éreztem magam, és ha tehetném, jövőre is mennék, de sajnos, ez volt számomra az utolsó ilyen verseny.

Kiss Ferenc Zsolt 13.e

Tisztelt Olvasóink!

Németh Imre Dávid 12.e osztályos tanuló vagyok, idei évtől a diákszerkesztője.

Mivel immáron negyedik éve írok cikkeket iskolaújságunkba, bemutatkozás helyett a folytatásról való terveimről szólnék néhány gondolatot. Ezekből elég sokat halmoztam fel, ám a megvalósításukhoz – néhány, idejükből kéthavonta körülbelül fél-egy órát nem sajnáló, ambiciózus tanárra, diákra, esetleg öregdiákra volna szüksége a Firka szerkesztőségének, olyanokra, akik jó kedvvel írnának az őket aktuálisan foglalkoztató dolgokról.

Jelenleg nagyon kevés a rendszeres cikkírók száma és a téma sokszor erőltetett – ami időnként a cikkek minőségén is meglátszik, ennek hatására még kevesebb az olvasó és így fogyatkoznak az írói hajlammal rendelkezők is.

A probléma megértéséhez fontos tudni: a kiadvány két funkcióval rendelkezik. Egyrészt kötelezően kell rögzítenie az iskola életének fontos mozzanatait. Másrészt lehetősége van szórakoztatni, informálni, élményben és tudásban

gazdagítani minden olvasót – legyen szó diákról vagy tanárról. Viszont akkor hol a baj forrása, ha már itt nem működik a dolog?

A probléma forrása e két megtiszteltető feladat gyakorlati megvalósításának ideológiájában rejlik. Legtöbben megannyi igénnyel rendelkezünk, de kielégítésükre várva, meg sem ismerjük annak örömét, hogy ezt az igényt, értéket teremtve mi magunk is kiszolgálhatjuk.

Nem véletlenül használtam a „baj” kifejezést, ugyanis ez jellemzi a legpontosabban a fennálló helyzetet. Amit ha csírájában kezelünk, megmenthetjük több évtizedes történelemmel bíró újságunkat, mivel lássuk be, a haldoklik.

A felsőbb évfolyamokat annyira nem érdekli ez a nem mindennapi érték, hogy ha megkérdeznénk őket, mi a véleményük az iskolaújságról, 10-ből legalább 8-an azt válaszolnák, hogy minimum két éve nem is fogtak a kezükben Firkát, és pontosan azt sem tudják, hogyan is néz ki, nem hogy fogalmuk lenne, mi található benne... Költői kérdés, hogyan várható el az,

hogyan a kezdő évfolyamok megbecsüléssel, érdeklődve forduljanak a lap felé.

Mindezek alapján a válasz, egyértelmű: sehogyan. Sajnos. Bár én úgy hiszem, nem érkezett el a múlt idő használatának ideje a Firkával kapcsolatban. A Fáy egy igen nagy lélekszámmal bíró iskola, sok különböző érdeklődésű diák és szakmailag is igen elismert, kiváló tanár, előadó alkotja a fáysták családját, akiknek mégis van minimum egy közös pont az életükben (a Fáy intézményét leszámítva), mégpedig a műszaki világ szépsége.

Én úgy gondolom, beindítható a folyamat, mely szerint; ha vannak, akik fáradság nélkül, jókedvvel papírra vetnék az őket foglalkoztató gondolataikat a múlt érdekességeiről, a jelen és a jövő kutatásairól, hobbijukról, iskolán kívüli

munkásságukról, tanulást segítő, színesebbé tevő segédleteiket közzé tennék, szóval mindezek hatására növekedésnek indulhatna az érdeklődők, olvasók száma, és újra megtisztelve érezhetnék magukat a publikálók.

A cikkekből fakadóan a lépcsőfordulóinkban jó hangulatú beszélgetések alakulhatnak ki, minőségi kapcsolatok követhetnének az írók és olvasók között.

Ezennel felhívást intézek minden kedves olvasónkhoz.

Az imént taglaltak fényében, aki csak teheti, legyen eszköz a Firka színesebbé tételének nemes feladatában. Konkrét ötleteket és véleményeket várva mindenkit szeretettel vár a könyvtár.

Németh Imre Dávid → DAVE :D

Új arcok a Fáyban

KERESZTESI JÁNOS

Berettyóújfaluban születtem. Gimnazistaként nagyon érdekelt a matematika és a fizika, de már iskolásként is nagyon szerettem barkácsolni, főleg az elektromos dolgokat. Szívesebben mentem volna mérnöki pályára, de szüleim a biztosabb megélhetés reményében a tanári pálya felé terelgettek.

1995-ben végeztem az akkori Kossuth Lajos Tudományegyetemen, Debrecenben. Tanítottam a helyi, műszaki jellegűnek mondott szakközépiskolában, majd a monori gimnáziumban. Itt, a Fáyban matematikát, fizikát és elektrotechnikát kell tanítanom. Az utóbbit nagy örömmre. Már fel is térképeztem egy-két elektronikai szakboltot.

Eddigi tanári tevékenységem alapján meggyőződésem, hogy társadalmi támogatottság nélkül nehéz a diákokat motiválni. Érettségi elnökként tapasztalom, hogy nehezen vagy nem találják meg értelmes céljukat a tanulók. Az iskola az utolsó bástya, ahol még talán tehetnénk valamit az ügy érdekében, ha ezt az „égiek” is így akarnák.

DOHI ÉVA

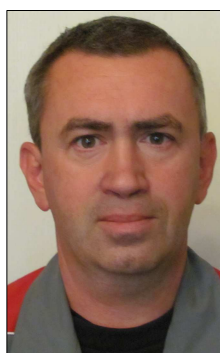
Kárpátalján születtem, ott éltem és dolgoztam életem nagy részében. Szakmám programozó matematikus, és ebben a szakmában dolgoztam, mellette tanítottam. 20 éve tanítok, 12 éve élek Magyarországon.

2004-ben elvégeztem az ELTE-n az informatika tanár szakot.

Kedvenc időtöltésem a túrázás, imádom a hegyeket, sokat olvasok, szeretem a filmeket.

DR. FATALIN LÁSZLÓ Ph.D.

Jelenleg matematikát, fizikát és elektrotechnikát tanítok a Fáyban, előtte pedig három évtizedig más középiskolákban és egyetemeken tanítottam ezeket a tárgyakat. Országos folyóiratot is szerkesztettem, vállalkozást működtettem, meg néhány év ipari gyakorlatot is szereztem változatos pályafutásom alatt, miközben négy lányom is felnőtt mellettem. Két kisebb lányom most jár a Műszaki Egyetemre, a két nagyobb pedig már elvégezte, sőt unokával is megajándékoztak. Feleségem matematika-fizika-informatika szakos tanár. Szabadidőmben szeretek családommal kirándulni, világot látni meg persze tanulni. Több egyetem elvégzése, számos tanulmány és könyv megírása van mögöttem. Kutatási területem szerteágazó, az utóbbi évtizedben elsősorban az emberi elme működésének matematikai modellezése és a tudománytörténet érdekel.

LIPPAI JÓZSEF

27 éve dolgozom az oktatásban. Mindig érdekelt az ember által épített környezet, a technika és annak fejlődése, hatása a társadalomra, a természetre. A Fáy András Közlekedésgépészeti Szakközépiskolában érettségiztem és szereztem szakmát, osztályfőnököm Pletser József igazgató úr volt. Édesanyám tanítónak dolgozott, ez motiválta pályaválasztásomat. Ezért szereztem meg előbb a tanítói, majd a háztartásökonómia-életvitel szakos tanári és a műszaki szakoktatói oklevelet.

Fontosnak tartom az elméleti ismeretek átadása, a manuális készség fejlesztése mellett a munkára nevelést. Meggyőződésem, hogy a tanárnak nemcsak az oktatás, hanem a nevelés is feladata. A gyakorlati tevékenységen keresztül lehetőség nyílik fejleszteni a szellemi és a cselekvőképességet, megismertetni a kézzel végzett munka örömét, kialakítani az ipari foglalkozás iránti érdeklődést, a fizikai munka megbecsülését, így segítve a pályaválasztást is. Nem maradhat ki a sorból a környezettudatos szemléletmódra, az egészséges életvitelre nevelés.

Szabadidőmet leginkább a családommal töltöm. Két gyermekem van, fiam 16, lányom 9 éves. Amikor időnk engedi, kirándulunk, túrázunk, sportrendezvényekre járunk. Fiatal koromban sportoltam, és ma is fontosnak tartom az aktív életformát, a

testmozgást. Az interneten rendszeresen látogatok különféle autós weboldalakat, szívesen olvasok autós szaklapokat, könyveket. Nyitott vagyok az újdonságokra, igyekszem fejleszteni tudásomat.

TÓTH ENDRE – Németh Imre Dávid (12.e) tollából

A tanár úr elfoglaltságai miatt engem (Németh Imre Dávid) kért fel erre a nemes és igazán megtisztelő feladatra: bemutatkozója megírására. A mintegy két és fél órás beszélgetés során egy igazán értékes és színes egyéniségű, korát meghazudtoló fiatalsággal bíró, nagy tudású embert ismerhettem meg.

Tanár úr személyével ismét gazdagodott azoknak a tanárainknak a sora, akiknek ifjúkori tablóképeit megtalálhatjuk, ha figyelmesen járunk iskolánk folyosóin.

Mielőtt iskolánkban autóvillamosságot kezdett tanítani, az élet számos területén munkálkodott. Így például a régi rendszerből ismert TSZ központi gépjárműjavítójától kezdve saját autójavító cég irányításán és ipari hűtőgépjavításon át a tanításig sokfelé, amerre a jobb élet aktuális lehetőségei vitték.

Tanár úr beszélgetésünk során elmondta, hogy tanulmányait a tudás vágya és szeretete tette élvezetessé – ami véleményem szerint napjainkban is nagy kincs, mit sajnos egyre kevesebben gyakorolnak. Ennek ellenére a negyvenes évei elején inkább a kényszer vitte vissza az iskolapadba, mikor is a rendeletek értelmében, hogy munkáját folytatni tudja, műszaki szakoktatóként végzett a BME-n.

Tanár úr a tanítás mellett napjainkban is sokrétűen munkálkodik, többek között felnőtteket oktat diagnosztikai eszközök gyakorlati használatára, és a Gödöllő környékén lévő Kartalon, lakhelyén saját cégét irányítja, ahol többek között versenyre szánt rally autókat építenek, szervizelnek.

Biztos vagyok benne, hogy aki érdeklődik a rally és a sportág által legendássá vált autók iránt, szünetekben élvezetes beszélgetések partnerére találhat a tanár úr közvetlen személyében.

Németh Imre Dávid → DAVE :D

SÁPINÉ MENYHÁRT MÓNIKA

1968-ban születtem Budapesten. Itt is érettségiztem, Az idei tanévtől lettem én is „Fáy”-s, előtte a Szent István Közgazdasági Szakközépiskolában dolgoztam, mint iskolatitkár. Jelenleg is ezt a posztot töltöm be a titkárságon. Egy lányom van, Réka, ő 19 éves. Szabadidőnkben sokat szoktunk moziba járni, kirándulni. Szeretek még zenét hallgatni, olvasni.

A tanár is volt diák...

Hogy a fotók kit ábrázolnak, megtudható a 28. oldalon

Igen, egyszer én is voltam diák, most pedig a pulpitus másik oldalán állva, nosztalgiával telt lélekkel gondolok vissza az évtizedekkel ezelőtti eseményekre, a talán nem is annyira régmúltra.

Voltam diák, szerettem a tanterem padsoraiban ülők közé tartozni. Persze kissrác koromban nem mindig gondoltam én is így. Mikor egy hosszú vers magolása előtt álltam, vagy egy témazáró dolgozat megírásának viszontagságos átélése várt rám, én sem a diákélet szépségeit láttam elsősorban. Most, ekkora távlatból visszaemlékezve, persze az idő megszépítő lencséjén keresztül szemlélve életem újra emlékezetemben életem tanuló éveit, biztos állíthatom, hogy a diákévek az emberi lét legszebb évei, a felszabadult nevetésekkel, a nagy játékokkal, a feleltetés közbeni szorongásokkal, esetleg a maratoninak tűnő tanulások pezsdítő élményével. Élvezzék a diákságot minden szépségével,

fájdalmával, bosszúságával, és bizsergető érzésével, mert egyszer, végérvényesen és visszafordíthatatlanul véget ér, és nem tér vissza többé, nem lesznek jó kis szünet előtti beszélgetések, izgalmas, néha laposabb órák, kisebb csavargások hazatérés előtt. Az életük megváltozik, amit eddig elnéztek Önöknek, esetleg kisebb dorgálásokkal büntettek, ezeket már nem tehetik meg komolyabb következmények nélkül. Felnőttek! Persze jön más, szép, jó és kellemetlen, mely kitölti életünket, tovább csorgadozhat sorsunk a lágy folyású patakban, vagy hömpölygő hullámok között állhatunk helyt, esetleg sodródhatunk szédítő zuhatagok áramlatába, melyek egytől-egyig azonos céllal hajtanak bennünk, hisz mindannyian a boldogság végtelen óceánja felé tartunk. Sokan odaérnek, lesznek, akik megfeneklenek majd, esetleg partra sodródhatnak, de azok se adják fel, mert mindig van tovább.

Most még nyugodt és védett vizeken hajóznak, tegyenek meg mindent, hogy a mostani kedvező körülmények közt hozzák ki a lehető legtöbbet hajóikból, hogy a cél minél előbb a látóhatár közelébe kerülhessen. Önöknek egy igazán fontos dolguk van most, mégpedig a tanulás. A tudás hozzásegíti Önöket a gyors előrejutáshoz, a hirtelen kiemelkedéshez, ne pazarolják el hajóik üzemanyagát, használják ki diákéveik lehetőségeit, tanuljanak, akkor is, ha oly nehéz néha! Jó tanulást kívánok!

Az újság felelős diákszerkesztője megkért, hogy meséljek gyermekkoromról. Emlékeim sokaságának a felidézése egy egész könyvet megtöltene, így megpróbálok úgy visszatekinteni, hogy Önökben kialakulhasson egy kép, mely bennem is létrejön, ha a régmúlt felelevenedik lelki szemeim előtt.

Szerencsésnek érzem magam, mert abban a korban, melyben felnőhettem, nagy figyelmet szenteltek a fiatalok közösségi nevelésének. Lekötöttek bennünket, ebből fakadóan nem volt alkalmunk a céltalan csavargásra. Lődörgés helyett szervezett programokon vehettünk részt. Olyan tevékenységekre fordítottuk figyelmünk, melyek szórakoztattak, fejlesztették testi és szellemi egészségünk. Az akadályversenyek izgalmas hangulata máig felidéződik bennem. Élénken emlékszem a délutánokra, melyeken őrsi összejöveteleket tartottunk, ahol papírt, fémet gyűjtöttünk, esetleg segítünk a rászorulókon. Versengtek egymással az egyes csoportok, élveztünk minden egyes percet, melyet együtt tölthettünk, az egységben való létezést és

együttműködést már egész fiatalon alkalmunk volt elsajátítani. Valójában ez a felnőtté válásunkat segítette elő.

Nagyobb cégeknél most is kisebb csoportokba szervezett brigádok végezik tevékenységeket, ezek a csapatok közös, eredményes munkálkodásukkal viszik előre a vállalatot. Ha egy csoport kiemelkedően dolgozik, teljesítményükkel arányos javadalmazásban részesülnek a csapattagok, így a hétköznapi életben is sok hasznát veheti az ember, ha a közösségben való létezés nem okoz gondot számára.

Kisdobosként, majd később, mikor kiérdemeltem, úttörőként szervezett nyári táborozásokon vehettem részt, ahol szórakoztató, izgalmas, kalandos heteket tölthettem. Mindig büszkén viseltem társaimmal együtt a nyakkendőt, a derékszíjat, és a hozzá tartozó sípot. Megpróbáltunk mindannyian úgy élni, viselkedni, hogy ne hozzunk szégyent a csapatra, melyhez tartozhatunk, szerettünk volna kimagaslóan megfelelni az elvárásoknak.

Kicsit sajnálom a mai fiatalokat, mert a számítástechnika rohamos fejlődése miatt beszorulnak szobáik homályos rejtekébe. Úgy érzik, kellemesen töltik szabadidejük nagy részét, de sajnos nem tudják, milyen sok szépről és jóról maradnak le, melyet társaikkal a szabadban tölthetnének. Elmulasztanak igazán élni! Ez az igazi élet, érzelmviláguk sokszínű kiteljesedésén túl testi egészségük megőrzésében is sokat segíthet.

Szüleim is elősegítették, hogy szép gyermekkorot mondhassak magaménak. Hétfévenként sokszor felültünk

kerékpárjainkra, és nekivágtunk egy kalandos délutánnak. Amikor hűvösebbre fordult az idő, autóbusszal különböző kirándulóhelyekre utaztunk, és ott nagy gyalogtúrákat tettünk. Rengeteget kirándultam gyermekkoromban, várakat, várromokat láthattam, széles mezőkkel övezett dombokon hághattam keresztül, meredek lejtőkkel határolt hegyeket hódíthattam meg. Mindig hálás leszek szüleimnek és

nagyszüleimnek is, mert szabadidejünk nagy részét velem és bátyámmal töltötték.

Azt hiszem, emlékeim felidézése az újság terjedelmét figyelembe véve és az Önök érdeklődését tekintve éppen elegendőnek bizonyult. Egy bizonyos: ha újra diák lehetnék, valószínűleg többet tanulnék, mert felnőtt fejjel már látom, milyen hasznos és elengedhetetlen a tudás!

Lézergyertya

Az Otto-motor egyik alapvető alkatrésze a gyújtógyertya. Működési elve nem változott az évek során.

Napjainkban japán kutatók lézeres gyújtógyertyát fejlesztenek, mely számos előnnyel bír a klasszikussal szemben. A klasszikus gyertya korlátozza a begyűjthető benzin-levegő keverék arányát, mert egy

bizonyos légfesleg felett a benzin-levegő keverék begyűjthatatlan a hagyományos gyertyával, ám a lézeres utódnak ez nem jelent problémát. A légfesleggel történő üzemeltetés csökkenti az üzemanyag-fogyasztást, emellett a nitrogénoxidok kibocsátása is csökken. A nagy légfesleggel való üzemeltetés a jelenlegi technikával is megvalósítható, ám az elektródák sokkal gyorsabban elhasználódnak. A lézeres gyertyák viszont tartósabbak, és fém elektródájuk sincs.

Nagy előnye emellett még az is, hogy a lézer sugár fókuszálásával a benzin-levegő keveréket akár a közepén is meg lehet gyújtani, így a lángfront belülről kifelé egyenletesen terjed. A kutatás elején még nagy hátrányt okozott a túl nagy méret. A kellő energiájú lézer ugyanis túl nagy volt ahhoz, hogy a hengerek tetejére rakják, és az óriási kibocsátott energia miatt az optikai szálon való elvezetés is lehetetlen volt. Azonban erre a problémára is sikerült megoldást találni megfelelő kerámiák alkalmazásával. Az egyik prototípus mérete csupán 11 × 9 mm-es, s ráadásul egyszerre két ponton tudja meggyújtani a keveréket. Reméljük, pár éven belül széria autók motorjaiban is találkozhatunk ezekkel a gyertyákkal.

Forrás: www.osa.org/About_Osa/Newsroom/News_Releases/04.2011/LaserSparksRevolucion.aspx

I. Nemzetközi Oldtimer és Youngtimer Fesztivál

A rendezvény szeptember 23-tól 25-ig tartott. Különleges veterán gépjárművek sokaságát csodálhatták meg a látogatók (pl. Rolls Royce, Aston Martin, Szörnyella de Frász autója, Chevrolet-ek, Mercedesek, Jaguarok, BMW-k, Opelek, Mazdák, Toyoták, különböző amerikai járgányok stb.), és természetesen ott voltak a tulajok

is, akiktől sok érdekességet lehetett megtudni ezekről a régi autókról.

A rendezők különböző programokkal szórakoztatták a látogatókat. Ott volt pl. Korda György (Klárikával), a Mystery Gang, gyerekek számára is készítettek műsort, és fellépett Komár László is. Tartottak baleseti bemutatót is, ahol az 1970-es évek mentőautójával, mentőfelszerelésével imitált balesetet láttak el.

Ezen a kiállításon az iskolánknak is volt pavilonja. Vittünk ki különböző metszeteket, Toyota-motort, vízzel működő kisautót, amelyet be is mutathattunk szombat délután. Többen kint voltunk a Fáyból, azért, hogy segítsünk a pakolásban, az ellenőrzésben. Nemcsak a Fáy-standon segédkeztünk, hanem a rendezvény szervezőinek is. Persze a munka mellett lehetett élvezni az egészen a hangulatát. Kiállítókkal tudtunk beszélni, ismerkedni és kapcsolatokat is lehetett építeni a három napos rendezvényen. Ha jövőre is lesz ilyen lehetőség, én csak ajánlani tudom mindenkinek, hogy jelentkezzen segíteni. MEGÉRI!

Hegedűs Tibor 14.c

Fáy-triatlon (Tulipán Miklós 12.e)

Szeptember 16-dikán pénteken indultunk a triatlonra. Mindenki tudja szerintem, hogy ez a 3 napos esemény arról szól, hogy kerékpárral, kenuval vagy gyalog túrázzon. Én kerékpárral teljesítettem a távot. Mi innen az iskolából 2-kor indultunk, és tekertünk a táborhelyre, amely Tökölön volt. A kenusok a Kopaszgáttól indultak. Első nap a kerékpárosokat

Huszi Tibor tanár úr vezette, a hajósokat Bakó András tanár úr, a gyalogosokat Neurohr Vili bácsi.

Az indulás érdekes volt, mert indulás előtt már volt egy defekt, nem sokkal később még egy meg még egy meg még egy, ☺ de végül is a kíséző autónak hála mindenki megérkezett. Az előőrs már ott volt, mikor megérkeztünk, kb. egy órával utánunk megérkeztek a hajósok is, majd utánuk, mikor már sötétedett, megérkeztek a gyalogosok.

Az este hasonló volt egy kenutúrás estéhez, azaz a tábortűz körül sokan és mindenki szeget, illetve „barcog”. ☺ másnap reggel mi kerékpárral megindultunk a Csepel-szigetcsúcs felé, majd onnan vissza.

Harmadik nap jöttünk hazafelé, a Velencei-tó érintésével. Volt egy ki pancsi és ott ebédeltünk, azután onnan már egyenesen jöttünk haza a „hetesen”, Érden keresztül, egy-két húzós szakasszal, de mindenki épségben megérkezett az utolsó pihenőhelyre, majd onnan már csak a Lágymányosi híd volt a cél.

Innen már mindenki ment, amerre látott, ki vissza a sulihoz, ki egyből haza.

Én nagyon élveztem ezt a triatlont, remélem, ilyen jó lesz jövőre is.

Mindenkinek ajánlom, mert nagyon jó! ☺

Sportnap 2011. X. 7.

A pénteken sorra került TISZK-iskolák közötti sportnapon, amit a Kossuth Lajos Szakközépiskola rendezett, részt vettek a Fáy által kiállított csapatok is.

Labdarúgás, röplabda, kosárlabda sportágakban lehetett összemérni az erőket. A programra nevezhetek fiú- és lánycsapatok is. Fiúk voltak többségben, de lányokból se volt kevés.

Amire viszont nem számítottunk, az az volt, hogy a többi iskola szabályosan végre játszott... velünk ellentétben, akik „csak” játszani szerettünk volna. Csapataink a 4. helyen végeztek.

Röplabdában sajnos a késői végzés miatt eléggé lecsökkent a létszám. A végére így kénytelen voltam a lánycsapatokból megkérni egy-két ügyes és szép, segítőkész diákot, hogy játsszanak velünk. A 3-4. helyért folyó küzdelemben úgy döntöttünk, hogy a lányoknak többet jelent, ha kapnak egy bronzérmét, így átengedtük – tény, szoros játékkal – a Kossuth lánycsapatának a 3. helyezést. Mindenesetre jól éreztük magunkat.

KÖNYVAJÁNLÓ-k Kovácsházi Zoltán tanár úrtól

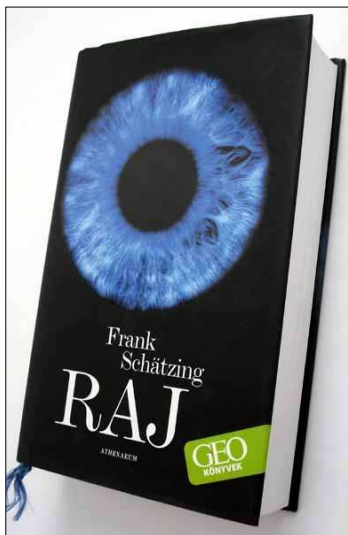
1. Frank Schätzing: Raj

Valami történt a tengerrel. A nyugodt felszín alatt mintha a harag forna. A halászhajók legénysége éppúgy életveszélynek van kitéve, mint a magányos rákász. A mérgező medúzák hatalmas tömegei már a parti vizeket veszélyeztetik, a lomha és félnék bálnák szövetkeznek a hajók megtámadására. Már az óriási olajfűrótoronyok sincsenek biztonságban a talapzatukat támadó metánférgektől. Talán az óceánok összes élőlénye megelégette az emberi civilizáció pusztító tevékenységét?

Az egyedinek tűnő események között hamar kapcsolatot találnak a hozzáértő tudósok. Leon Anawak, az indián bálnakutató, Sigur Johansson, a norvég biológus és több kutatóintézet keresi az okokat, látszólag mindhiába. Mikor a támadás globálissá válik, a legnagyobb

koponyákból válságstábot alakítanak! Egyesek párhuzamot vonnak a földönkívüli civilizációk és a történetek között.

Ráébredhetünk: saját bolygónkról kevesebbet tudunk, mint az univerzumról. Átértékelődik az emberi intelligencia fogalma. A felsőrendű faj – az emberiség – csak betolakodó lenne?

A tudományos igénnyel megírt regény olvasása közben többször is világossá válik: jelenlegi életformánk nem fenntartható, a jövő pedig már itt kopogtat.

2. J. R. dos Santos: A hetedik pecsét

Egy neves klímakutatót brutálisan meggyilkolnak az Antarktison. Milyen titoknak bukkanhatott a nyomára? Miért hagynak kódolt üzenetet a holttest mellett, melyen a 666, a gonosz száma áll? Valószínűleg nem a véletlen műve, hogy Tomás Noronha portugál történész az eset felderítésébe csöppen. A fiatal professzor – titkosszolgálati felkérésre – rég nem látott barátja felkutatására indul, aki talán az utolsó a titkok őrzői közül. Útja kietlen vidékeken keresztül Oroszországba, a Bajkál-tóhoz vezet, ahol ráébred, kutatóból üldözötté vált. Sokkal nagyobb horderejű dologról van szó, mint néhány tudós élete. Mintha egy sokkal nagyobb hatalom tologatná a bábukat az energiaüzlet sakktábláján. Talán maguk az

olajkONSZERNEK űZNEK ÖRDÖGI JÁTSZMÁT hatalmuk fenntartása érdekében? Fogytán az olajkészlet, és a lehetséges alternatívák keresése mindig elakad valamiben. Mi lehet az új energia, aminek ismerőit maga a pénzvilág sátánja fenyegeti? Hősünk menekül üldözői elől, és velünk együtt fut versenyt az időben.

Figyelem! A történet adatai valóságosak, ez már a mi életünkben történik.

Filmajánló

Úgy látszik, én vagyok az ügyeletes moziba járó. Most a mindent ellepő kékségről írok.

A hupikék törpikék élnek Aprajafalván megszokott életüket, amikor rájuk tör Hókuszpók, a gonosz varázsló, aki nem adja fel régi tervét, el akarja fogni ellenségeit.

Ügyifogyi

kétbalkezességének köszönhetően a nyomukra is talál, ám menekülés közben egyszer csak rejtélyes vízesésnél találják magukat, aminek a közepén örvény kering, és ez beszippantja hőseinket, majd egy számukra ismeretlen, távoli világba, New Yorkba veti ki őket.

A hat törp (Ügyifogyi, Okoska, Dulifuli, Törpilla, Törpapa és Vitéz) bekerül az emberek világába, ráadásul egy gyermeket váró fiatal párhoz. A Winslow-házaspár egy kissé megijed, amikor szemben találja magát a törpökkel, de később

összebarátkoznak és megszeretik egymást. A törpök is segítenek, amikor Patricknek és Grace-nek szükségük van rájuk, ha nem is pont úgy, ahogy elvárnák tőlük. Persze közben meg kell találniuk azt az utat, ami hazafelé vezet, még mielőtt az örökös ellenségük elkapná őket. Nem óhajtom leírni a történetet, a végkifejletet, nem akarom ellőni a szövicceket sem. Ami számomra meglepően jól sikerült, az élő szereplők és a számítógéppel megalkotott együttműködése. Aki képes a moziban egy kicsit „visszafejlődni”, fel tudja eleveníteni a régi szép emlékeket a rajzfilmből, az élvezni fogja, persze nagy fordulatokra nem kell számítani.

törpök és a virtuális Sziamiau együttműködése. Aki képes a moziban egy kicsit „visszafejlődni”, fel tudja eleveníteni a régi szép emlékeket a rajzfilmből, az élvezni fogja, persze nagy fordulatokra nem kell számítani.

Koszorúzás a 301-es parcellánál

2011. október 20-án a fővárosi iskolák részt vettek az 1956 utáni megtorlások áldozatainak, kivégzetteinek – többek közt Nagy Imre miniszterelnök – sírjánál történt koszorúzási ünnepségen a rákoskeresztúri temető 301-es parcellájánál. Majdnem 100 iskola kb. 900 diákja jelent meg a megemlékezésen, ahol katonai tiszteletadással zajlott a ceremónia a helyőrség zenekarának szereplésével.

Csomós Miklós főpolgármester-helyettes mondott ünnepi beszédet. Kiemelte, hogy a helyszín az 1956-ban agyonkínzottak sírhelye volt. Részben azoké a fiataloké, akik a jelenlévőkkel egykorúak voltak. Álmaik, vágyaik, szerelmük, munkájuk vált semmivé azon az őszen. Pedig csak úgy indult a felkelés, mintha ma azt mondanánk, „jó

buli lesz”. Végül a rendszer ellen tiltakozók megmozdulása lett.

Az ünnepélyen rész vett a Recski Szövetség elnöke (Recsken munkatáborban tartott fenn a karhatalom), aki arról beszélt, hogy a forradalom résztvevői „csak” boldogok akartak lenni, szerették életüket, szerelmüket, de legfőképp hazájukat. Többre tartották becsületüket életüknél, így a hazáért áldozatot hoztak.

A Szabadságharcos Lovagrend (1956-osak alapították, köztük több halálra ítélt) nagymestere is felszólalt. Elmondta, hogy 1989 előtt a 301-es parcella helyén besüppedt sírok, gaz, rendezetlen körülmények uralkodtak. Az ide „tévedőket” lovas rendőrök zavarták el. A temető melletti Gyűjtőfogházból vitték a kivégzetteket a 301-es parcellába, ahol dróttal összekötözve, arccal lefele dobták őket koporsó nélkül a sírgödörbe. Ma is vannak olyanok, akik az 1950-es évek ítéleteit (börtönt, kivégzést) jogosnak tartják. A mai fiatalokat közel kell hozni a történelemhez, 1956-hoz, hogy a történelmi kockakövekből összerakhassuk a múltat.

A beszédek között elhangzott Nemcsák Károly előadásában Wass Albert: A bujdosó imája című verse, illetve középiskolások olvastak fel önéletrajzi részleteket 1956–1957-es naplókából, melyeket diákok írtak. Két táncdal színesítették a műsort a pesterzsébeti közgazdasági szakközépiskola tanulói.

A megemlékezést koszorúzás zárta.

Dr. Zántó Edina

Októberi iskolai ünnepségeink

Októberben két iskolai ünnepséget tartottunk a Fáyban. Október 6-án az aradi vértanúkra emlékeztünk, 21-én pedig az 1956-os forradalomra és szabadságharcra. Az október 6-i, iskolarádióban leadott műsort Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő szervezte (Kosztolányi Dezső: Októberi táj c. versét a tanárnő mondta el), a kb. 20 perces zenés-verses műsorban három 11.e osztályos tanuló (Rácz Alex, Sinkovics Bence, Somogyi Zsolt) és egy 12.b osztályos diák (Szöllősi Bertold) vett részt. Iskolánk egyik jó szavalója, Szöllősi Bertold adta elő az összes verset (kivéve a fentebb említett Októberi tájat), a prózai részeket pedig a 11-es diákok előadásában hallhattuk. A verses-prózai műsor hangulatát különböző, a 80-as, 90-es években igen népszerű dalok színesítették. Ezek a Kormorán együttestől, a Demjén Ferenc – Varga Miklós – Charlie-hármastól és az Illés együttestől hangzottak el.

Az október 23-i műsort Hegedűs Judit tanárnő szervezte. Négy 13.e osztályos diák (Darabont Gyula, Frühwirt Péter, Kiss Ferenc Zsolt, Polgár Tamás) előadásában udvari műsornak lehettünk részesei. A kb. 30 perces programban többek között Illyéstől, Petőfitől, Szabó Lőrinctől, Zas Lóránttól (író, költő, 56-os nemzetőr), Benke Lászlótól (író, költő, a Hét Krajczár Kiadó vezetője), Wittner Máriától hangzottak el versek, versrészletek, Füst Milán Zokogni szeretnék című írásából is hallhattunk részletet. A műsorból természetesen nem maradhatott ki Nagy Imre híres, nov. 4-i rádiós bejelentése, valamint Apró Antal, Kádár János, Kossa István és München Ferenc miniszterek november eleji, nyílt levele.

Gratulálunk az igényes, színvonalas műsorokért a szervezőknek és az előadóknak egyaránt.

Dr. Hegedűs Andrea

☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺ Humor ☺

Sokan azért nem érik meg a nyolcvanas éveiket, mert túl sok időt pazarolnak a negyvenes éveikre.

Salvador Dali

Egy apáca gyónását hallgatni olyan, mintha halálra köveznék az embert pattogatott kukoricával.

Fulton Sheen

Hogy mi a csiga? Egy kis takonydarab bukósissal.

Mick Miller

A szerelem egy piszkos trükk ellenünk, a fajfenntartás érdekében.

Somerset Maugham

Beszélg egy embernek saját magáról, és órákig hallgatni fogja.

Benjamin Disraeli

A női ruhának olyannak kell lennie, mint egy drótkerítésnek: anélkül tölti be szerepét, hogy akadályozná az átlátást.

Sophia Loren

Bementem az eltűnt személyek osztályára, de senki nem volt ott.

George Carlin

Azok az emberek, akik biztonsági okból tartanak otthon fegyvert, nagyrészt ugyanazok, akik elutasítják a biztonsági öv használatát.

George Carlin

A Cosmo felmérése szerint a férfiak 13 %-a vallotta be, hogy próbált már felmelltartót. Viszont a szomorú tény az, hogy az amerikai férfiak 43 %-ának valóban szüksége is lenne rá.

Jay Leno

Amikor fel akarom kelteni egy férfi érdeklődését, az „Új autóbelső” nevű parfümömet viselem.

Rita Rudner

Egy nő onnan tudhatja, hogy jó a ruhája, hogy a férfi le akarja róla venni.

Robert Paul

Az USA-ban ma egy új felmérés eredményét hozták nyilvánosságra: négyből három ember a lakosság 75 %-át teszi ki.

David Letterman

Az oroszok azért rajonganak Brooke Shields-ért, mert a szemöldöke Brezsnyevre emlékezteti őket.

Robin Williams

Ha Isten nem akarná, hogy megegyük az állatokat, akkor miért húsból teremtette őket?

John Cleese

Az ideális nyári nap az, amikor süt a nap, enyhe szellő lengedez, madarak csicseregnek, és elromlott a fűnyíró.

James Dent

Észrevették már, hogy azok az emberek, akik a születésszabályozásról beszélnek, már mind megszülettek?

Benny Hill

✂-zta Csókásné Gémesi Ildikó

Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek Hírek

- A Fáy András Szakközépiskoláért alapítvány 70 db széket vásárolt (665 000 Ft értékben) az iskola tanulói számára. Használják sokáig törésmentesen.
- Szöllősi Bertold 12.b és Kulcsár Márk (már érettségizett tanuló) 2011. június 5-9-ig a SZAKE VII. szavalóversenyén elért eredményeként beszercebányai jutalomúton volt. (Következő számunkban közöljük a beszámolót.)

Helyesbítés:

- A 111. Firkában a 16. oldalon a 10.e kirándulása c. cikkben tévesen „20 évvel ezelőtti vulkáni katasztrófa”-ról írtunk. Természetesen „20 millió évvel ezelőtti katasztrófa” helyesen.
- A ballagási ünnepséget nem Csókásné Gémesi Ildikó tanárnő, hanem dr. Zántó Edina igazgatóhelyettes szervezte.
- A Fáy Andrásról szóló vezércikkből lemaradt a korábbi könyvtárosunk, Hevényi Attiláné készítette honlap megemlézése. Az iskolai honlapon a <http://www.fay-bp.sulinet.hu/nevadonk.html> link alatt található.

A 18. oldalon Kovács Zoltán ifjúkori fotói láthatók.

Az újság eredeti címe: **Fáy Irka** –

Az iskola weboldala: <http://www.fay-bp.sulinet.hu/>

1095 Budapest, Mester utca 60–62. ☎ 215-3177

Fax: 476-0901, OM azonosító: 035379

Az iskola e-mail címe: fay@fay-bp.sulinet.hu

Felelős kiadó: **Pletser József** igazgató

Felelős szerkesztők: **Dr. Hegedűs Andrea** – **Zsilka István**

Diákszerkesztő: Németh Imre Dávid 12.e

A 112. szám (2011. szeptember – október) elkészítésében közreműködtek:

Csókásné Gémesi Ildikó, Erdélyi István 12.e, Fáy Kristóf 13.b,

Fenyvesi Gábor 9.b, Göntér Ábel 11.e, Hegedűs Judit, Hegedűs Tibor 14.c,

Kiss Ferenc Zsolt 13.e, Kovács Zoltán, Kovácsházi Zoltán, Schirger Tamás 11.e,

Tulipán Miklós 12.e, Vámos Levente 10.e, Dr. Zántó Edina